Усякі бувають хижі птахи: найбільший з них, а хоч найменший однаково б'ють інших тварин і їдять. Та є серед них і наші друзі й помічники. Такий є малесенький сокіл — менший від сірої галки; зветься він кібець.

Удень він ловить на полях мишву — діло не дуже трудне, але не дуже й веселе. Довго ширяє сокіл-кібець над полем, поки поцілить собі якусь мишу серед густого хліба. Та хоч і націливт просто впасти на неї з неба не може — розіб'ється об землю. Налетить на неї, а миша — в дірку, і сидить тихо.

Доводиться ждати. Сяде кібець коло дірки і теж сидить тихо, не ворухнеться, наче він і не птах, а бурий кілок. Тільки очі йому ходять, скоса поглядає на дірку, куди втекла миша. Довго доводиться ждати: миша наїлася, їй поспішати нема куди, може і в ямці пересидіти.

Та на щастя соколове, миша дуже жаднюча, і очі в неї завидющі. Хоч І наїлася, а там же скільки хліба! Виглядає з дірки. Наче все тихо. Правда, щось стовбичить недалеко, але, видно, неживе, не ворушиться.

Починає миша вилазити помалу з дірни. Голова вже тут, а хвостик ще в дірці, щоб можна було враз утекти назад. Оглядається на бурий стовпчик. Хто його знає, що воно таке; наче його й не було раніше, але смирне, немов би й мертве.

Тільки ж миша одбіжить трохи від дірки, враз той стовпчик — стриб! Та мишу по голові — довб! І полетів доїдати на дерево. Одного такого кібця підстрелив батько в крило і приніс додому. Зовсім цілий кібець був, тільки одне крильце поранене. Крило перев'язали, за ногу прив'язали шворочкою, щоб далеко не гуляв, і посадили на кущі жовтої акації.

Уранці прийшли до нього,— уже скубе горобця. Горобці саме сідали спати на тім кущі. Він і піймав одного.

Ми годували його мишами. Принесеш йому мишу, одразу вчепиться в неї кігтями і не їсть, дивиться на тебе: чи ти ворог йому, чи друг? Очі круглі, жовті й сердиті — не підходь. Як стояти тихо, то береться мишу скубти.

Коли вже крило загоїлося, вивели його на шворці в двір прогулятись. Ходить, поглядає навколо — малий, а гордий. Десь саме порпались кури. І не зважають на нього. Та півень, побачивши, не стерпів. Розлетівся, крилами лопотить і насів на кібця, аж накрив його тілом.

Зроду б кібець сам не напав на півня: куди ж йому, півень — як та гора проти нього! Та раз нападають, треба оборонятись. Як ухопить півня, як тріпоне, та за гребінь його, та за шию, та за голову! Не встиг я й розборонити їх, як півень весь був у крові. Так і понесли його на поріг різати.

Шворку з кібця пізніше зняли і він жив на дереві. Ловив горобців, мишей, жуків, але курчат не займав, Прилетить і сяде на плече: чи не принесли йому мишу?

Так він жив, аж поки стало холодно. Тоді десь подався в теплі краї.